

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT
PLATFORMU BİR

19 | MAYIS HAZİRAN
2025

Bahar geldi şarkımızı söylemeye

TAHTAMIZ
ISSN: 2980-325X EKSİK

Duygu Kanatlı- Mehmet Şirin Yavuz- Murat Kaya- Ali Havan- Tuğba Kişmir- Alparслан
Kılınç- Onur Olcay Akyazı- Murat Halıcı- Ceylin Melis Doğan- Reyhan İyiyolbulan-
Nuray Öksüm- Sümeyra Kamış- Uğur Ataş

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyorruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Hatice Aktepe

Düşünce Yazıları Editörü

Halime Koç

Görsel Danışman

Kübra Ataş

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Haykırış	3
Mehmet Şirin Yavuz	
Revan Oldum Nur-u Müctebâya	4
Murat Kaya	
Deli Saçması	6
Ali Havan	
Es, Ma...!	14
Onur Olcay Akyazı	
Aliterasyon Zehirlenmesi v2	15
Onur Olcay Akyazı	
Kayıp	16
Murat Halıcı	
Baykuş	17
Ceylin Melis Doğan	
Belki	19
Nuray Öksüm	
Bunca Diyar Gezdim Evrenim İçin	22
Uğur Ataş	

DÜŞÜNCE YAZILARI

Mağara

18

Reyyan İyiyolbulan

ÖYKÜ-KURMACA

Yaralı Şifacı	1
Duygu Kanatlı	
Minibüs Durağında Bacaklarını	
Sallayan Adam	9
Tuğba Kışmır	
Yaş Almayan Çocuklar	12
Alparslan Kılınç	
Yürümek	20
Sümeyra Kamış	

YARALI ŞİFACI

Duygu Kanatlı

Soğuk, puslu bir kış sabahı bir otogarda gidenlerin gelenlerin telaşlı koşturmacasında iğne atsan yere düşmez bir kalabalığın ortasında birbirini tanımayan ama ayrılık, hüznün ya da vuslat ve mutluluk gibi aynı duygularda birleşen insanların arasında ansızın karşılaşan manalı iki bakış... Yine yabancı fakat ilginç bir biçimde yüz yıllardır tanışıyormuş gibi gelen o derin kuyu bakışlar...

İlk kaçırın ben oldum gözlerimi bir daha baksam merakıma yenik düşmekten korktuğum için otobüsüne doğru yol aldım. Ben sevmem vedaları şu faslı ev ahalisiyle evde tamamlayıp bir taksiye atlayıp vardım otogara... Yolculuk ne de olsa yaşam biçimiydi benim için zorunlu yolculuklar haricinde de bir tepemin atmasına bakar sırt çantamı alıp bir yerlere kaçışım. Başka şehirlere gidip o şehirleri, kültürleri tanımak bir tutkudur bende... Değişik bir zevkim de vardır; otogarda insanları gözlemlemeyi sevenlerdenim, ne garip bir zevk öyle değil mi? Aslında benim gibi biri için pek ilginç sayılmayabilir de. Gözlem yapmayı seviyorum ve bunca sahteliğin içerisinde duyguların bile özünü mahvedebilmişken hepimiz, duygunun sağlam kaldığı ve inadına en gerçek haliyle yaşayabildiği ender mekânlar gibi gelir bana otogarlar, bakın hava alanları için aynı şeyleri söyleyemem oralarda da havalanmış uçup gitmiş çoğu duygu bence. Peki ben böyle dolu dolu yorumlarken buraları neden aynı zamanda gerçek duygularımdan kaçtığım yer otogarlar neden beni uğurlamasını ya da karşılamasını istediğim hiç kimse yok? O da galiba bir başka mevzu... Kaçış... Benim gibiler için işte bu gerçek mekânlar aynı zamanda kaçakların da en sevdiği yerler. Muavinin seslenmesiyle iç dünyama yaptığım dalıştan ve kaçırdığım bakıştan sıyrılıp cevap verdim. Bavulu yerleştirip hareket saatimize on beş dakika kaldığını fark ettikten sonra otobüse mi binsem bir sigara mı içsem ikileminde kaldım. Kendimi kandırmaya çalıştığımı söylemek için yine devreye girdi iç sesim: bakışlarından etkilendiğim adama doğru göz atsam mı yoksa otobüse binip kaçsam mı ikileminde olduğumu fısıldadı. Merakıma yenik düşüp baktım az önce göz göze gelerek buluştuğumuz yöne... Ve o keskin gözler adeta Özdemir Asaf'ın: Sen bana bakma, ben senin baktığın yerde olurum dizesi gibi bakıyordu. Bu adam hiç ayırmamış gözlerini, beni etkileyense bu bakışların içerisinde hiçbir kötü niyet barındırmayıp ilk görüşte aşk klişesinden çok öte derin bir mana taşıyor oluşuydu. Anlamlı bir denk geliş, zamansız, mekânsız fakat fazlasıyla gerçek. Bir anda bana doğru yaklaşan adımlar; o anda merakımın yerini alan öfke ve refleks olarak otobüse yönelmem. Pişmanlık ve kendime kızgınlık duyguları ruhumdan şimşek gibi geçerken, duyduğum en seviyeli ve kibar sesleniş:

- Sadece bir şey sorup gideceğim kaçmana gerek yok.

Ya, sen benim içimden geçenleri mi okuyorsun, ne ilginç bir durum. Yine uyanan o merak duygusu... Merakım ona mı, sorusuna mı yoksa o bakışlara yüklediğim anlamın doğruluğundan emin olma çabama mı bilemedim.

Döndüm ona doğru yine göz göze geldik. Adını başta olmak üzere hiçbir şeyini bilmediğim birinin gözleri nasıl oluyor da bu kadar tanıdık gelebilir bu kadar güven verebilir şaşkınlığı içerisinde düşüncelerimi sözcüklere dökmeden yine gözlerimle sorusunu bekledim.

- Sen yaralı şifacı gözlerin yaralarından mı şifandan mı böyle bakıyor?

Nasıl bir soru bu, nasıl bir bakışla görüş, nasıl bir tanımlama ve neden bu karşılaşma? Sorular zihnimi kurcalarken o da söz verdiği gibi sorusunu sorup gitmeye hazırlanırken bir yandan soruya soruyla cevap vermenin kazandıracağı zamana sığınmak bir yandan da gitmesine engel olmak istedim. Bu kadar kısa bir zaman diliminde denk gelişimizin canımı sıktığını da fark ettim ve sordum:

- Siz beni hangisinden tanıdınız?

Cevabını öyle merakla bekliyordum ki galiba o da sorumu merakla bekliyordu. Çok sevdiğim bir şairle yanıtladı sorumu.

Soruna Rilke' nin şu dizeleriyle yanıt vermek istiyorum dedi:

Ve geceler ağır, dünyamız kopmuş gibi yıldızlardan

Kaymada yalnızlığa

Hepimiz düşmedeyiz, şu gördüğün el düşüyor

Nereye baksan hep o düşüş

Ama biri var ki bu düşenleri tutuyor yumuşak ve sonsuz.

Çok etkilendim, sanki hem susup sessizliğin haykırılarıyla veda etmeliydim hem de çok şey söylemeliydim... Ve bir şifacı bir yaralıyı gözlerinden tanıır deyip gülümsedim o da evet bir yaralı bir şifacıyı da dedi. Sessizlik ve benim otobüsümün hareket saati. Son bakış ve bir daha asla denk gelemeyeceğimizi bilmenin kederi... Şu anda yaşanan sonsuz güzel duyguya saygının gerektirdiği sessiz sözleşme, başka hiçbir girişimin olmayışı nasıl da kutsallaştırıyor anı... Telefon numaramı isteseydi ya da adımı bile sorsaydı büyüü bozulurdu bu kutsal anın. Bozmadık. Ve şu kısacık anda herkese göre kim olduğumuzu değil gerçekten kim olduğumuzu paylaşmıştık aslında. Birbirimize en derin yaralarımızın kimliklerini vermiştik güvenle...

Sonra otobüse binip iç sesim ve sorularımla sarılıp ağlaştım. Ağladım, ağladım, ağladım ne de olsa ağlamanın en yadırganmayacağı mekândaydım. İlk defa bir otogarda beni karşılayan ve aynı anda da uğurlayan birinin oluşuna, karşılaşmamıza, karşılamamamıza ağladım. Sorular kemirmeye başlarken ruhumu bir de kalktım Rilke'nin şu cümlelerine ağladım:

Kalbinde çözülmeden kalan her şey için sabırlı ol. Soruların kendisini sevmeye çalış, kilitli odalar ve yabancı lisanda yazılmış kitaplar gibi. Cevapları şimdi arama. Şu anda cevaplar sana verilmez çünkü sen henüz onlarla yaşayamazsın. Bu her şeyi yaşama meselesidir. Şu anda senin, soruyu yaşaman gerekiyor. Belki daha ilerde, farkına bile varmadan günün birinde kendini cevabını yaşarken bulacaksın.

Sonra sırt çantama uzanıp her yolculukta yanımdan ayırmadığım can yoldaşım kitaplarıma sığındım. Özdemir de eşlik etmişti ya az önceki bakışmalarımıza, aldım onun kitabını elime Kalan şiirinin şu dizelerini bana yazdığından emindim, kalktım bir de o'na ağladım: Bir şey kaldı gecelerden birinde senden

...

Bakışlarla yüklü, söylemelerle sessiz.

Seninle dolu, seninle sensiz bir şey...

Arandıkça bulunmamış yıllar yılı,

Bulundukça aramaklı...

HAYKIRIŞ

Mehmet Şirin Yavuz

Acı vuruyor şakaklarıma
İçimde upuzun bağırtılar
Utangaç muhacir kızların yaktığı
Ağıtlar
Su üşür zifiri karanlıkta
Cesaret kurt'a yem olur
Ses verin acının doğurduğu şehirler
Ey Gazze Kahire Bağdat
Şam ve diğerleri
Annem babam ve kardeşlerim
nerede diyen
Yetimler
Yanmış bir anne yüreğidir
Acı
Yanmış bir baba yüreğidir
Haykırış
Kaç ölüm düşüyor her payıma
Ahh ağrımayan yanlarım
Oyunsuz kalan çocuklar
Yalnız kalan kalabalıklar
Haydi gidelim buradan
Bir geceydi hayat
Uyandım ve bitti

REVAN OLDUM NUR – U MÜCTEBÂYA

Murat Kaya

Ta tevellütten beri beni kendine çeker nur üstüne nur,
Bir bayrak gibi dalgalanır duygularım ismini her andığım da.
İçimden silinip de yok olur bir çırpıda, kibir ile gurur;
Dünya nimetlerine mah cemalini hayal ede ede kandiğim da.

Asrısaaadet yıllarından kalmış hüznün bağrımı deler,
Bir sahabe gibi yoluna kurban olmak için candan geçerim.
Ondan kalan hatıralar bir bebek gibi ruhumu beler,
Bundan dolayı izine düşer, matem havalı bir hayat seçerim.

Beni bunca zaman ayakta tuttu, ondan kalan hatıralar,
Dar – ı dünyanın şehveti, küçük dilini yutarak buna şaşar.
Nefsimi kırbaçlayıp beni ben yaptı, ondan aldığım natıralar,
Ona beslediğim duygularım, ırmak gibi yatağından taşar.

Göç eylediği günden beri, yüzümde eksik olmaz keder,
Yalnız ve yalnız ona sığınırım, dünyanın kirinden pasından.
Kanlı gözyaşları dökerim beni izine düşürsün diye kader,
Her an medet uman da ben oldum yanarak ism – i hasından.

Gül beyazı yüzüne hasretim, azgın şelaleler gibi şarıldar,
Bir kez görebilme umuduyla, dünya nimetlerine sırt çevirdim.
O ki, ümmeti için, can evinden taşta taşta her dem harıldar,
Ona layık olabilme adına, içimde sırtan putları hep devirdim.

Peygamber anılarıyla ahbap çavuş ilişkisi içinde oldum,
Beni bir an olsun yalnız bırakmadı nurundan yansıyan ışıık.
Hep sırat-ı müstakime yâr kalabilmenin peşinde oldum,
Sonunda kılıverdi beni, peygamber hasretiyle pişen bir âşık.

Melül mahzun çehremde yüce peygamber sevgisi okunur,
Dünya şatafatından geçmenin hikmetiyle kalbim aşka bürünür.
Her an Allah vergisinin sırrıyla yüreğimdeki yara dokunur,
Böylece şeytan ısıklalarının yaydığı vesvesenin defteri dörülür.

Kem gözlü dünyanın albenisi yüreğime hitap edemez,
Ellerimi tuttuğu günden bu yana, yüceler yücesi peygamber.
Kudurmuş şeytan hevesi kendine beni maytap edemez,
Kalbimi kundaklayıp sinesine aldığı için mukaddes haberler.

DELİ SAÇMASI

Ali Havan

Aynalara bakınca dağıldım toza döndüm
Aklım nerde ben kimim kaç tahta eksik bende
Yıldız oldum geceye gün ışımadan söndüm
Üç farklı ruh taşıyım şu incecik bedende

Meczip diyeni duydum delilik var elde bir
İçimin çöllerini bilmeden öldü Mecnun
Söylesem alınır mı hükümetçe bir tedbir
Çıkartılır mı bilmem ismime has bir kanun

Susarım toplulukta kendimle konuşurum
Halay çeker oynarım girdiğim yas evinde
Hafif tuza yatırdım şekerlendi şuurum
Unuttum notaları türkünün peşrevinde

Cinnetin bahçesinde yatılara kalırım
Döşekler yüklükteyse kaz tüyü yorgan niye
Polis çevirir diye uyumaya korkarım
Hayal kursam vergiye takılır ilk saniye

Zabıtanı kaçmadım işporta tezgâhım yok
İçimdeki yangına yetmiyor itfaiye
Masum mu oluyorum halbuki ne kadar çok
Kayıtsız suçlarımı kimse bilmiyor diye

Boş durması olur mu sallarım salıncağı
Kaydıraktan gölgemi salarım bir çırpıda
Siyah bir köpek gördüm sekiyor bir bacağı
Sanki beni bekliyor şu köhnemiş kapıda

Herkes tabuttan korkar ben içinde yüzerim
Avucumda taşıyım nar gibi ateşleri
Sokaklar cam kırığı yalın ayak gezerim
Uykularda yoklarım yarınsız güneşleri

Yan yana yürüyelim cebine koy elini
Etrafı kolaçan et kırmızıda geçelim
İlerdeki konvoyda unutulmuş gelini
Zarfı boş verirlerse hemen ihbar edelim

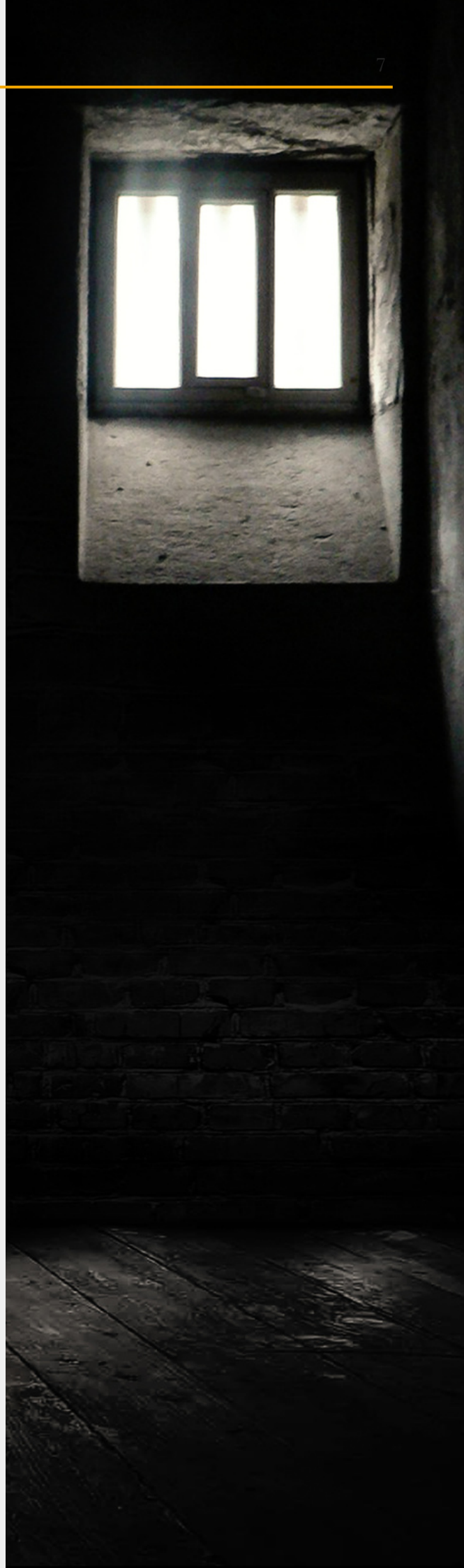
Kim kesmişti bahçeye kaçan meşin topları
Teyzeler ifrit olsun zile basıp kaçalım
Yarıda bırakılan üçlü “yakar topları”
Huysuz ihtiyarların damında oynayalım

Kaç numara alırsam akıl sığar huniye
Çivileri kaybettim boynunu büktü keser
Yaşamak silahını takamadan seriye
Uzanmış yatıyorum musallaya serteser

Aklımı mandal ile astım hayal ipine
Tek parmağın üstünde yedi tur atıyorum
Dokunuyor aspirin alıştım gripine
Bir bardak ılık suya sevgimi katıyorum

Sinir küpü devrildi boşa tepinir filler
Çıkmaya niyetim yok çok sevdim zıvanayı
Hep korsanını aldım pahalıydı Sefiller
Okumayı unuttum rafta Toprak Ana'yı

Kar yağıyor bir yerde dilim dilim kavunlar
Çileği gıdıkladım gülmekten öldü kiraz
Kulağa hoş gelse de deli saçması bunlar
Üstümü örtmeyince üşüttüm sanki biraz

MİNİBÜS DURAĞINDA BACAKLARINI SALLAYAN ADAM

Tuğba Kişmir

-Adama bak! Minibüs durağında beklerken çocuk gibi bacaklarını sallıyor. Organize Sanayi Bölgesi'nin en işlek caddesinde karşı karşıyaydı duraklar. Minibüsler birbiriyle yarışırcasına yolcuları getirip götürüyordu. Gerçi hangi minibüsün getirip hangisinin götürdüğü de muammaydı ya. Bir minibüs fabrika işçilerini eve götürüyor, gelen öteki minibüs ise işçileri getiriyordu. Gelenler için gidenler "götürülen", götürülenler içinse onlar "gelenler" oluyordu. Ne garip ki rotalar fabrikaya ayarlı olsa da eylemin adını "ev" belirliyordu. Evden gelenler, eve gidenler, evden getirilenler, eve götürülenler. Fiil ister insan ister minibüs üzerinden okunsun, evin cümledeki yeri hiç değişmiyordu.

Şehrin en ücra köşesinde, sırtını dağa dayamış bir sürü fabrikadan oluşuyordu Organize Sanayi Bölgesi.

- Bak hâlâ sallıyor ayaklarını. Şeytan diyor, git dal ona!
- Ya bırak adamı, sallarsa sallasın. Sana sallamıyor ya.
- Gözüm takılıyor, rahatsız oluyorum.

Durakta bekleyen işçilerden biri müdürüyle dalaşmış, ağzına geleni sayamadığı için gelene geçene çatmak istiyordu.

- İki laf diyemedim ya, yuh olsun bana!
- Laftan anlamaz o, sen darlanma. Burada herkes bilir kimin ne olduğunu.

Genç işçi, başındaki bareti çıkarıp kucağına koyuyor. Baretin lastikleri alnında karaya çalar kırmızımsı bir iz bırakmış. Eliyle alnını ovuşturuyor. O sinirle inşaattan çıktığı için ellerini yıkamamış, harcın gri tozları bulaşıyor alnına.

- Üçüncü kata mı geçtiniz bugün?
 - Yok daha ikideyiz. Demirleri bağladık, kalasları çaktık, betonu döktük.
 - Ne fabrikasıymış yapılan?
 - Otomobil diyorlar. Parçalar Avrupa'dan gelecek, burada birleştirilecekmiş.
 - Niye dalaştın Engin Bey'le?
 - Adını sevmiyorum diyelim.
- Genç işçi bir sigara yakıyor. Gözü hâlâ durakta bekleyip hiçbir minibüse binmeyen ve bacaklarını sallamaya devam eden adamda.
- Şuna bak! Giymiş daracık kotu, iki saattir çocuk gibi sallıyor bacaklarını.
 - Boş ver onu. Delidir belki de. Buraya her tip geliyor.
 - Belli. Akıllı olsa biner gider bir minibüse.
 - Kedi, köpek bırakıyorlardı civara. Belki onu da bırakmışlardır.

Bir insanın deli dahi olsa "bırakılma" fikri komik gelmiyor genç işçiye.

- "-Baba gitme ne olur, bırakma bizi!
- Bezdim lan sizden, ananız çekmedi kahrınızı ben mi çekeceğim!"

- Bırakılmış mıdır sence?
- Sanmam, lafın gelişi söyledim. Kıyafetleri öyle eski püskü değil, yaşı da genç. Otuz var yok. Ayaklarını sallamasına bakmazsak akıllı birine de benziyor.

Karşı durakta oturan adam saatine bakıp ayağa kalkıyor. Şöyle bir düzeltiyor pantolonunu. İki eliyle dizlerinin olduğu kısmı kavriyor, aşağı yukarı çekiştiriyor. Kumaşın esnekliğini kontrol ediyor. Dizlerini göbek hizasına kaldırıp üç beş zıplama hareketi yapıyor, sonra da çömeliyor durağın önüne.

**Lacivert
cübbesinin
altına giydiği
aynı renk bol
pantolonu,
yakasız
gömleği ve
kehribar
tespihiyle öte
âlemlerden
gelmiş gibi
duran, hak
sözlü bu adam
ne kadar
esnek olursa
olsun o kotu
giymez, diye
geçiriyor
zihninden.**

-Aha bizim deliye bak, şimdi de kenefe oturur gibi çöktü.

-Yok daha neler.

Genç işçinin tepesi atıyor, zaten kızmış Zengin... aman, Engin Bey'e. Ağzında bir sürü küfür, gün yüzüne çıkmayı bekliyor. "İşçilerin çıkış saati, kadın işçiler de var. Bu ne saçma pozisyon böyle!" diyerek kalkıyor yerinden, çömelen adamın yanında alıyor soluğu. Adamı omzundan tuttuğu gibi kaldırıyor.

-Deli misin be adam? Tuvalet mi burası? Hacetin geldiyse kenefe git.

Dar kot pantolonlu adam neye uğradığına şaşırıyor. Genç işçinin kartal pençelerinden yakasını kurtarmaya çalışırken "Ne yapıyorsunuz beyefendi? Kot kumaşı denetçisiyim ben, yakamı bırakın lütfen!" diyerek kendini anlatmaya çalışıyor.

-Nasıl saçma bir meslek o?

-Bakın, ben kumaşın esnekliğini test ediyorum, birazdan da ayaklarımı iki yana açıp ağının sağlamlığını kontrol edeceğim.

-Dalga geçiyorsun.

-Niye efendim, jimnastikçiler kot giymesin mi?Bağdaş da kuracağım yogiler için.

-Secdeye de git, tam olsun.

-Elbette, imamlar da giysin kotumuzu.

Genç işçi mahalledeki caminin imamı Mansur Hoca'yı getiriyor gözünün önüne. Lacivert cübbesinin altına giydiği aynı renk bol pantolonu, yakasız gömleği ve kehribar tespihiyle öte âlemlerden gelmiş gibi duran, hak sözlü bu adam ne kadar esnek olursa olsun o kotu giymez, diye geçiriyor zihninden. Aman aman giymesin zaten. İmamlığın da bir ağırlığı olmalı.

Özür dileyerek ellerini kumaş denetçisinin yakasından çekiyor. Durağa geçerken bacaklarını iki yana açmaya çalışan kumaş denetçisinin çıkardığı ıhlama sesleri geliyor kulağına. Okkalı bir küfür sallamak istiyor, Mansur Hoca'yı hatırlıyor sonra, "Tövbe estağfurullah!" diyor sessizce. İster istemez pantolonunun bolluğunu kontrol ediyor. Geniş ve rahat pantolonuyla minibüse binerken belli belirsiz bir caaarrrtt sesi yayılıyor etrafa karşı duraktan.

YAŞ ALMAYAN ÇOCUKLAR

Alparslan Kılınç

Hayatın insana ne zaman, nasıl bir sürpriz ile geleceği hiç bilinmez. İnsandan hep bir şey alıp götürür. Kimi zaman erken, kimi zaman geç yapar bunu. Benden de alacağını erken hatta çok erken bir zamanda aldı hayat. Yaşama sevincimi, tutunduğum dalımı, güvenli limanımı annemi aldı. Henüz beş yaşındaydım. Ne ben anneme doymuştum. Ne de annem bana.

Benden büyük iki kardeşim vardı. Ablam on üç, abim ise on yaşındaydı. Onlar annemi daha çok görmüş, onunla daha çok vakit geçirmişlerdi. Ama ben öyle değildim. Bir gün annen öldü dediler. O ne demek diye sormama fırsat bile vermeden teyzem, yengem ve komşu teyzeler merak etme; “Biz seni yalnız bırakmayız. Anne yarısıyız.” dediler. “Baban iyi bir adamdır. O, sizi yalnız bırakmaz, size kol kanat gerer.” diye de eklediler. Peki babam saçımı taraya bilir mi? Hangi yemeği daha çok sevdiğimi biliyor mu? Ya babam işe gittiğinde ben sokakta oyun oynarken düştüğümde yarama kim merhem olacak, gözyaşlarımı kim silecekti? Allah var annemin ölümünün bizde açtığı derin yara kapansın diye bu teyzeler, yengeler ne çok şey yaptılar. Şefkatin bütün kapılarını aralayıp, kalplerinin en sıcak yerlerinde kendi çocuklarından önce bizi ısıttılar. Ama benim ihtiyacım olan şey annemin beni göğsüne bastırdığındaki aldığım anne kokusuydu.

Ablam bir süre bize annelik yapmaya çalıştı. Evi derleyip topladı, elinden gelen yemekleri yaptı. İyi de ablam da annesini kaybetmişti. Onun da acısını yaşamaya hakkı yok muydu? Evimizin neşesi gitmişti. Herkes sus pus olmuş, kimsenin dudakları bile kıpırdamıyordu artık. Babamı ise hiç bu kadar düşünceli görmemiştim. Şimdiye kadar yanı başımızda hep annem vardı. Babamın yüzünü akşamdan akşama görürdük. Keyfi yerinde yorgun olmadığı bazı akşamlar bizimle sohbet eder, abimle oyunlarımızı izleyerek tebessüm ederdi. Ama şimdi durum değişmişti. Bizlere hem anne hem de baba olacaktı. Şimdiye kadar bu sorumluluğu almamış adam bize annelik yapabilecek miydi?

Bir gün bizi etrafına topladı. Bir şeyler konuşmak istiyordu ama konuşmaya nereden başlayacağını bilmediğini çok belli ediyordu. Konuşmaya; “Sizler benim bu hayattaki kıymetlilerimsiniz, annenizin bana emanetisiniz.” diye başladı. “Ablanız hepimize yetemiyor. Aylardır okula da gitmiyor. Onun da okula gidip okuması gerekiyor.” diye devam etti. Ablam ve abim konuşmanın nereye gideceğini anlamış olacaklar ki gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Ama ben bütün bu olanlara bir anlam veremiyordum. Ta ki babamın dudaklarından şu cümleler dökülünceye kadar; “Kardeşiniz küçük tabii sizler de sizinle, evle ilgilenmesi gereken birisi lazım. Sizlere annelik yapacak birisi.” Ama bizim annemiz ölmemiş miydi? Başkası nasıl anne

olacaktı bize? Babamın ne demek istediğini ertesi gün yanında bir kadınla eve gelince anladım. Ben o küçük yaşına rağmen anlayacağımı anlamıştım. Ama babam şunu anlamamıştı: Bu anne değildi, üvey anneydi. “Üvey” olan, “öz” olanın yerini tutmaz, ancak yerini alırdı. Annemin kalbimize, gönlümüze dokunuşlarının yerine kimseyi koyamazdık.

İlk günden evimizde değişiklikler başlamıştı. İlk değişiklik elbette babamın evden gittiği ilk günün sabahında yaşandı. Üvey anne, annemin izlerini silmek için işe koyulmuştu. Bundan nasibini ilk alan dünyalar güzeli annemin duvardaki fotoğrafı oldu. Onu bir çırpıda kadının elinden aldım. O fotoğrafın sahipsiz olmadığını bakışlarımla çok iyi anlattım. Zaten hiç direnmeden bana verdi. Güya rahmetlinin hayrına kıyafetlerini de ihtiyaç sahiplerine verecekti. Bununla babamın gözüne girmeye çalıştığı ne kadar da belliydi. İhtiyaç sahiplerine vereceğim dediği kıyafetleri sokağa atmıştı. Allah’tan son dakikada ablam annemin severek taktığı oyalı yazmasını gördü de ondan aldı. Ben de ablamdan aldım. Ne zaman annemin kokusunu özlesem oyalı yazmasını koklarım. Bu değişiklik sırasıyla evdeki diğer eşyalarda da oldu. Onlar sokağa atıldı, yerlerine yeni eşyalar alındı. Kadın annemi anımsatacak hiçbir şeyi evde istemediğini babamın gözüne soka soka yaptıkları ile gösteriyordu. İlk günlerde babam kahvaltısını kalktığında hazır bulduysa da ilerleyen günlerde kahvaltıdan eser yoktu. Rahmetli annem her gün babamı işe dualarla, hayırlı işler dileyerek uğurlardı. Üvey anne bırakın uğurlamayı yataktan bile kalkmıyordu. Pantolonu ütüsüz dışarı çıkmayan adam paspal birine dönüşmüştü. Annemin karşısında zaman zaman kükreyen o adama ne olmuştu? Üvey annenin her dediğini yapan, onu tasdikleyen bir noter memuruna dönüşmüştü sanki.

Babam bir çocuk için üvey annenin ne demek olduğunu bilmiyordu? Üvey anne bir abla, teyze değildir, anne hiç ama hiç değildir. Üvey anne bir çocuk için boşluktur. Annemin ölümünden sonra bocalayan babamın, bizlere baksın diye getirdiği üvey anne bizim için evimizde bir yabancıydı. Başka bir kadın için annemin hatıralarını terk eden babamın gözü artık bizi de görmüyordu.

Bizi terk eden babam ile üvey anne arasından sıyrılmış kendi limanımıza çekilmiştik. Çocukluğumuz annemin güveni limanından, soğuk kıyıların güvensiz limanlarına geçti. Ablam, abim ve ben anlamıştık ki hayatla olan mücadelemizde babam artık yanımızda olmayacaktı. Ne yaparsak kendi başımıza yapacaktık. Biz de yeni hayatımızı kurmaya başladık. Ama kurduğumuz bu hayatta tedirginliğimiz ve ürkekliğimiz hiç peşimizi bırakmadı. Tedirgin bir mum ışığı gibi yıllarca sallandık durduk. O mum her an söner diye içimizde hep bir kuşku vardı. Zaman, içimizdeki bu tedirgin, endişeli ve korkulu günlerin ruhumuzda bıraktığı izleri suratımıza ince ince işliyordu. Yıllar geçtikçe zamanın sarkaçları arasında büyüdüğümüzü zannediyorduk. Meğerse annelerini erken yaşta kaybetmiş çocuklar hiçbir zaman büyümezmiş. Çünkü onlar yaş almayan çocuklarmış.

ES, MA...!

Onur Olcay Akyazı

1.Es. Mayıs'ın ortasından

Sağa sola sapmadan, doğrudan
Saçlarıma doğru, henüz birbirine karışmadan.

Es. Masaldan fırlamış kahraman gibi
Kurtar düşmekte olduğum kuyudan
Kurtar, görünmüyor dibi...

Es. Mart soğuğundan buralara
Kazma kürek hazır yanmaya
Her şey tamam, işimiz kaldı dualara.

Es. Mavi gökyüzünden gri şehirlere
Gözümün daldığı bulutla gel
Karış berrak nehlere.

Es. Mahkûmun soğuk hücrelerinden
Bir gün kurtulma umuduyla bağlandığı hayata
Ben de öyle bağıyım sana, öyle derinden.

Es. Mayhoş bir tat gibi yüzüme
Severim ekşiyi, bilirsin
Sarhoş olmak için gerek duymam üzümüne.

Es. Mahcup etme beni elaleme
Sonra üzülürüm, dolar taşarım
Sarılırım bulduğum kaleme.

(Sevgili Eşim Esma'ya.)

Es. Mana kazansın hayat
Her şeyin tadı tuzu senle
Sen yoksan aldığım nefes bile bayat.

Es. Mazide kalmasın anılar
Geçmişte de sen vardın
Seninle geçsin yarınlar

Es. Mayın tarlasının ortasındayım
Nefes almaya korkarken
Sana kavuşmak varsa depardayım.

Es. Mani olmasın esmene yüksek duvarlar
Nankördür insanoğlu
Bir dakika geç gel, hemen hesap sorarlar.

Es. Mahsus yavaş yavaş, acele etme
Dolan biraz burnumun dibinde
Yabancıymış gibi uğrayıp gitme.

ES! Mazeret kabul etmiyorum
Her gün dışarda, her an tetikte
Önceleri sadece hissediyordum
Şimdi sen esiyorsun ben görüyorum
Sen olmadan seni görmeyi seviyorum...

ALİTERASYON ZEHİRLENMESİ V2

Onur Olcay Akyazı

- Evsizin Bir Gecesi-

Üç gün beş gün derken bir hafta geçti
Camdan baktı yansımaya, iyice çelimsizleşti.
Şaşırıyordu, çünkü açtı
Kuşandı kaşesini yola çıktı
Hafif bir umut filizlendi içinde
Köşedeki huysuz çorbacı açtı...

Çorbacı iç çekti, gördü bizim evsizi
Pencereyi kapadı kapıyı çekti
Yaklaştı bizimki yavaşça, sonra birden düştü
Sanırım açlıktan şekeri düştü.
Çok ilgilidi insancıklar
Yüzüne bakmayanlar hemen başına üşüştü
'Açılın!' dedi bir kadın, yaklaştı
'Dağılın!' dedi çorbacı, herkese sataştı
Gözü O kadını aradı bizim evsizin
Sonra umursamadı. Dedi - Herhalde düştü.-

Çorbacı homurdandı, hışımla girdi içeri
Atmaca gibi seri anında geldi geri
'Şükret iyi biriyim, al sana çorba.'
'Kimseyi rahatsız etme git iç şurda!'

Güçlkle kalktı yerinden geçti تنها köşeye
Bin şahit isterdi buna çorba demeye
Ne paça ne işkembe ne de kelle
2-3 parça tavuk ılık suyun içine
Sanırım onlar da didilmiş elle.
'Galiba' dedi eksik bunun çeşnisi
Yan yan güldü çorbacı gitti yüzünün ekşisi
Mahallede lakabı kılçaktı
Yarıda bıraktı 'çorbayı', gene kıl çıktı.

Çimenlerde şeker yiyen çocukları gördü
Merakla koşarak geldi içlerinden dördü
Aralarından biri sordu sordu
'Nedir bu halin ? Sana ne oldu? '
Üzmedi çocukları, cevapladı. '
'BEN!' dedi; 'Evsizlerin Lordu' .

Çok çalıştım bu merteye için
Hadi gidin evinize, sıcak bir çorba için...

KAYIP

Murat Halıcı

Gecenin ışığı yeterli
Kalbimin değil
Yeterince sessiz hem gece
Çok gürültülü kalbim
Ruhuma yama yapıyor sözlerden kesip biçip
Her kilidin anahtarı zamanda
Suç bende
Karanlığa mayaladıysam zihnimi ve bilinmeyeni çok
fazla denklemlere
Bir bilinmeyen de zihnim üstelik
Bir yanım gökyüzü orada zerreyim
Diğer yanım yangın bir avuç külüm savrulmuş
gecenin koynuna
Suç bende niyetlerim çok büyük boyumdan
Bilmiyorum hangi renklerden ve şekillerden bir ben
dokunur
Hangi seslerden meramım
Yüzüme bahçeler ekdim tarumar
Gökten yıldızlar seçip
Boşluklara çarpırmış en sert
En fazla kendine göz kırparmış insan
Yüzüm bir savaşın gölgesi
Bir girdap bir arayışın yenilgisi
Eşiğimde gölgeler ve feveran
Sağanak bir yağmur ve pandomimi hayatın
Eşiğimi geçebilsem bir tık sonrası ben
Bir çocuktum kaybolmuş içimde
Büyümüşüm yolumu bulamadan

BAYKUŞ

Ceylin Melis Doğan

Ben bana fazla geliyorum bu aralar,
Aylardan ilkbahar;
Hep sonda bendeki baharlar,
Çiçek açarken eldeki hayatlar,
Gönlümde musallalar...

Dinleye dinleye ezber oldu inşirahlar,
Acıya acıya kayboldu tatlar,
Sersemleten sevgiye kızıyorum bu aralar,
Şaire ne diye azap var?

Bırak az da hayaller kanasın,
Münzevi akanı kan sansın...
Bilgelik kibrinden kırılsın,
Baykuşlar adını haykırınsın.

Keşke yalnız kendime fazla gelsem,
Bir ben şiirlerimden bıksam,
Anca sevmeye suç atsam,
Baykuşlara dert yansam...

MAĞARA

Reyyan İyiyolbulan

Mağara karanlık ve derindi. Görenleri ürperten, insanın içine işleyen bir sessizlik hâkimdi. Bir zamanlar burada yaşam olduğuna inanmak bile zordu. Duvardaki eski çizimler, yerdeki kırık eşyalar ve ağır bir geçmişin izleri; buranın yalnızca bir mağara olmadığını fısıldıyordu.

Bir grup genç kaşif, merakla mağaranın derinliklerine doğru ilerliyor. Her adımda geçmişin karanlık yüzüyle biraz daha karşılaşılıyorlardı. Gördükleri şeyler sadece eski eşyalar değildi; her bir nesne, bir hikâyenin, bir trajedinin parçasıydı. Köşeye atılmış oyuncaklar vardı. Ancak, artık onlar çocuklara ait değildi. Belki de hiçbir zaman olmamıştı. Çünkü hiçbir çocuk savaşın mağduru olmamalıydı. Burada çocuklar, zamanından önce büyümek zorunda bırakıldılar. Biraz ileride devasa altın külçeleri, sandıklar, testiler duruyordu. İnsanlar buna "miras" diyordu. Fakat, bu miras uğruna zamanında kardeşler birbirine düşman kesilmişti. Aile bağları, çıkarların gölgesinde paramparça olmuştu. Daha da ilginç olanıysa; etrafa dağılmış kozmetik ürünleriydi. Görünüşte anlamsızdı ama söylentilere göre, bu ürünler yüzünden bile bir zamanlar büyük kavgalar çıkmıştı. İnsanlık, ihtiyaç olmayan şeyler için dahi birbirine düşmüştü. Tek yaşam amacı gösteriş olanlar evlerini markla ve tirend adı verilen sayısız eşyayla doldurmuşlardı. Erzak kutuları, yangın tüpleri, battaniyeler de vardı bunların arasında. Bunlar bir zamanlar hayat kurtaracak diye depolanmıştı. Ancak fırsatçılar bunları fahiş fiyatlarla satmaya kalkışınca ellerinde kalmıştı. Şimdi ise bu ürünler, raf ömrü dolmuş birer utanç anıtı gibi duruyor. "Elde kalmak" deyince; çürümüş mahsullerden gelen keskin koku buruna kadar ulaşıyor. Terk edilmişliğin kokusu, bozulmuş vicdanın bir yankısı gibi...

Kaşifler, derin bir şaşkınlık ve hüznle etraflarına bakıyor, gökyüzüne gözlerini çevirdiklerinde mavi bir sonsuzluk görmeleri gerekirken; gökte yalnızca geçmiş savaşların, yok edici silahların izlerini görüyorlar. Ağaçların yemyeşil olması beklenirken hepsi küle dönmüş. Peki ya bu yıkık dökük, küle dönmüş evlerde insanlar nasıl yaşamış, daha doğrusu, yaşama tutunmayı nasıl başarmışlar? Belki de başaramamışlardır...

Gençler! Burası, bir zamanlar insanlığın yaşadığı mağara. Ama, insanlık burayı çoktan terk etti. Zamanında elde etmek için birbirlerini ezdikleri mallarını, makamlarını geride bırakarak gittiler. Her coğrafyada yapılan zulümlere sessiz kalanlar, sessizliklerinde boğuldular. Burada yalnızca eşyalar değil, vicdanlar da gömüldü.

Burası, şahsi çıkarların vicdanın önüne geçtiği mağara. "Dünya" demişler adına.

BELKİ

Nuray Öksüm

Belki diyorum bir yıldızın aylak sevgisinden
Denizin gökyüzüne devrilişinde anlaşılırdı.
Kum saatinin sızdırdığı zamanın
Yağmura karıştığı yerden.
Belki diyorum,
Baş ucundaki sönmüş kandilin
En son bıraktığı bir keder sisten
En son bakışına çivilenmiş ölü, ukala
Bir çift gözden.
Yaz güneşinden sıyrılamayan
Kendi kasvetine esir
Bir avuç terden.
Onca yaldızlı yangınların
Toz duman ayazından anlaşılırdı.
Boşluktaki yankının
Kimsesiz kalabalığından.
Sesinin en abis derininden
En yoksul gizeminden
Belki bir yıkık taburenden
Bir küskün ispirinden
Belki...

YÜRÜMEK

Sümeysra Kamış

Askılardaki elbiselerin birini asıp ötekini alıyordu. Ama hiçbiri de içine sinmedi. Koca dolapta giyebilecek tek bir kıyafet yok gibiydi. Birini cafcaflı buldu, birini sönük; birini demode buldu birini aşırı iddialı. En son içlerinden birinde karar kıldı. Göğüs kısımlarında iki cep olan beli büzgülü etek kısmı A kesim, asker yeşili bir elbise. Eline ilk aldığı anda fazla spor gelmişti ama içlerinde en uygunu yine bu göründü gözüne. Seçtiği elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. Diğer elbiseleri düzeltti. Dolabı kapatıp elbiseyi giydi. Tuvalet masasına oturdu. Saçlarını yarım toplayıp yüzüne hafif bir makyaj yaptı. Bir süre aynada kendini izledi. İyi durumdaydı. Bir kahve yapıp dün yaptığı atıştırmalıklardan da koydu kahvesinin yanına. Ağır ağır içti kahvesini. Heyecanı bir türlü yatışmıyordu. “Heyecan iyidir.” dedi kendi kendine “İnsanı diri tutar.” Kahvesini içip son lokmayı da bitirdikten sonra dişlerini fırçalayıp kabanını ve çantasını alıp çıktı. Kapıdan çıkınca heyecanı iyice arttı. Kapıyı kilitlerken anahtar bir türlü yerini bulmuyordu, heyecandan ellerinin titrediğini de o an fark etti. Bacaklarında da hafif bir güçsüzlük olduğunu görünce “Ama bu heyecan sanki biraz fazla.” dedi bu defa kendi kendine. Heyecanını biraz olsun yatıştırmak, en azından normal seviyesine getirmek için bir şey yapması gerekiyordu. Saate baktı. Randevuya bir saatten fazla vardı. Bu zamanın birazını kullanabilirdi. Randevuya bu şekilde giderse belki hiçbir şey beklediği gibi olmayabilirdi, verimsiz geçebilirdi. Nasılsa bir aksilik olmasın diye erken hazırlanıp erken çıkmıştı. “Gidip bir yerde oturmalıyım. Belki biraz olsun kendimi toparlayabilirim.” diye düşündü. Ağır ağır indi merdivenleri içinden de kendi kendine telkinlerde bulunuyordu. Dışarı çıkıp biraz yürüyünce yüzüne vuran hafif rüzgarın, güneşin aydınlığının ruhundaki olumlu tesirlerini gördüğünde kapalı bir alanda değil, doğada oturmaya karar verdi. Az ilerideki parka doğru yürüdü. Çimlere oturmak istedi ama herhangi bir aksiliğe izin vermemek için bu kararından vazgeçip bir banka oturdu ve düşünmeye başladı, çünkü bu hal normal değildi. Evet her yenilik insanı biraz olsun tedirgin ederdi ama bu biraz fazlaydı. Kendisiyle konuşmaya başladı. “Senin için belki de fazla değildir.” dedi. “Nihayetinde uzun yıllar oldu böyle kararlar vermeyeli, böyle adımlar atmayalı, bilinmezliklerle dolu yollara çıkmayalı.

Ama karşılaşacağın hiçbir şey, hayallerine ülkülerine rağmen yerinde sayıyor olmaktan, yapmayı hayal ettiğin şeylere sırf korkuların, endişelerin ve hatta kuruntuların yüzünden uzaktan bakmalarından, her gün uyandığında değişik hiçbir şeyin olmadığını görmekten, bomboş bir ömür tüketmekten, sana verilenleri faydalı bir amaç uğrunda kullanmamış olmaktan daha çok acı vermeyecek. Adım atmadıkça da bu böyle devam edecek. Bir gün beli bükülmüş bir ihtiyar olduğunda, imkanın olduğu halde yapmadıkların için pişmanlık yaşamak, içinde bir kor taşımaktan farksız olacak. Üstelik bunları harekete geçmediğin için yaşayacaksın. Çabalayıp da başaramadığından ya da yolda engellerle karşılaştığın için veya senin kader yolun oraya doğru çizilmediğinden değil; sen o yola hiç çıkmadığın için, gidilip gidilmeyeceğini anlayacağın adımı atmadığın için, korktuğun için şu an yaşadığın endişelerden duygu durumlarından kaçtığın için veya başaramamaktan, rezil olmaktan çekindiğin için olacak bu pişmanlık.

Bir gün beli bükülmüş bir ihtiyar olduğunda, imkanın olduğu halde yapmadıkların için pişmanlık yaşamak, içinde bir kor taşımaktan farksız olacak. Üstelik bunları harekete geçmediğin için yaşayacaksın.

Bunu yaşamamak için şimdi yaşayacağın korkulara katlanmak zorundasın. Karşılaşacakların bu sol yanında taşıyacağın nedamet koru kadar içini yakmayacak, endişelenme.” Bu iç konuşmaları aslında çok kez yapmıştı. Çok kez de yola çıkmaya niyetlenmişti. Ama şu an yolun başında beklerken ve o ilk adımı atacakken yeniden hatırlamak iyi geldi. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Rüzgarı, güneşi teninde hissetti, mis gibi bahar kokusunu çekti içine, cıvıldaayan çocukların sesini, ağaçların rüzgarda çıkardıkları hışırtıları dinledi, insanların acele tavırlarını izledi. O an içinde bulunduğu durumu ta derinden hissederek oturdu bir süre. Fazlasını attığı için tatlı bir hal alan o heyecanı hissederek kalktı yerinden ve yüzünde tebessümle yola koyuldu. Uzun süredir atmadığı kadar cesur

bir adım atıyordu ve kendini dünyanın en güçlü insanı hissediyordu. Yolda nelerle karşılaşacağını bilmiyor, o yolda yürümeye devam edip etmeyeceğini kestiremiyordu. Ama bu yola çıkmanın, yolun başında bekleyip o yolda karşılaşacaklarından endişe ederken ya da o yolda karşılaşabileceği güzellikleri hayal ederken ömrünün elinden kayıp gitmesinden daha yorucu olmadığını biliyordu. Bu yüzden, kendinden emin bir halde, tüm olabilecekleri, bir yerlerde o yolun çatallanma ihtimalini, engellerle dolu olma riskini, çıkmaz bir sokağa varma korkusunu bavuluna koyup yola çıktı. Yol onu gitmesi gereken yere gitmesi gerektiği kadar götürecekti. Hayatta her şey bir seçimdi ve her seçimin de nimetleri ve külfetleri vardı, bunu da başının üstüne koydu ve yürüdü.

BUNCA DİYAR GEZDİM EVRENİM İÇİN

Uğur Ataş

Gözlerindeydi Süleyman
Sen avuçlarımın felsefesini şaşırdın
/Ardında rüzgarınla/
Savurduğun neydi bilmem
Dilsiz yokuşlara öğret bu lisanı
Ne kaldı elinde konuşmaktan gayrı?
Üfleye üfleye tükettiğim çıbanı
Görseydi hasbelkader
Dermatolojinin sızlamazdı içi elbet
Sertçe bilip geçerdi bileceğini
Bilginlerin bilmesine bırakmadım kendimi

Alpler 'de bir ninni olsaydın
Trenlere bez bağlasaydım ağaçlar yerine
Şimdi ikimiz de bulmuştuk o suyu
Uykusuz annelerin çalkaladığı
İnat ettin
Yıldırımları sırladın
Fırtınaları çiniledin
Sahi bu kıyameti nasıl süsledin?

Henüz piyano görmemiş şarkılar gibi
Körpe, serin bir selam vermeliydin
Çiçeklere tuzaksın şimdi
Çiçekler kanala düşer sessizce
Kızıl gemiler yapıp bırakırım ben de
Bilmezsın
Lanetli bir yerçekimi yahut
Havariler yutan bir karadelik
İçimde bekler seni
Düşeceksen gelmeden düş derim
Soracaksın beni eminim
Bir mega kentte
Hem de bakkala soracaksın
Başparmağına bulaştım ben
Parmağını atamazsın hüküm dağına
İman tahtama sürüklediğin çarpıntılar
Beni yeniden kurguladı
Gel de gör
Tanımını yapmak için bekliyorum seni
Elimde durgunluklar sözlüğü

Açlığın tarihi sendeydi
İnsan, yürek ve şiir sende+
Bana geometri okuttular
Beyaz tahta, beyaz ışık
Çizgilerle kurdum seni
Köşeli, simetrik
Belki de kusurlu bir labirent
Sen dalga dalga bana sinemezsin artık

Adalet miydi bu?
Senin gözlerindeydi Süleyman
Ben avunmazsam sokağa bile çıkamam

TAHTA

Bir tahtası eksik olanların yeri